

КАРЛ МАЙ

ГОВОРЯЩАТА КОЖА

Превод от немски: Веселин Радков, 1979

chitanka.info

1.

КРАДЛИВАТА РЪКА

— Трябва да ви кажа, джентс^[1] — започна посивелият агент по индиански въпроси, — че си имам собствени възгледи за Дивия Запад и индианците, възгледи, които са съвсем различни от мнението на повечето тукашни хора. Червенокожите са далеч по-добри от лошата слава, която се носи за тях и аз бих пожелал на някои бели да бъдат такива, каквито са индианците!

Да, дълги години бях индиански агент, но не от онези агенти, които заради собственото си забогатяване злоупотребяват с правата на червенокожите и крадат от онова, което им се полага. Тези агенти носят най-голямата вина за това, че индианците, непрекъснато са озлобени спрямо белите. Агентите от този сорт забогатяват безсрамно за сметка на страшната мизерия на клетите индианци, а после крещят „ах“ и „ох“, когато най-сетне червенокожите изгубят търпение и потърсят справедливост с оръжие в ръка.

Понеже винаги съм се стремил да постъпвам честно спрямо червенокожите мъже, именно затова съм намерил между тях много верни и самопожертвувателни приятели и то най-вече измежду апачите, които обикнах завинаги. Неведнъж е трябвало да споря с различни посетители на Майка Тик^[2], които са твърдели, че по-рано апачите били известни със своята страхливост и коварство, с което си били навлекли позорното прозвище „пимо“^[3] и едва откакто Винету станал техен вожд се били превърнали в сръчни ловци и храбри, безстрашни воини.

Вярно е, че между тях има някои племена, на които природата, сред която живеят, не им предлага нищо, абсолютно нищо, и те са западнали не само физически, но и духовно. Но за това са виновни белите, които са ги прогонили от предишните им по-хубави ловни райони и плодородни земи; и сега белите си въобразяват, че имат правото да ги презират. Всичко това обаче не може да се каже за други

племена — като да речем за мескалеросите. Познавам ги отдавна. Винету не беше още роден, когато с баща му Ин-чу-чуна ни свързваше дългогодишно сърдечно приятелство. Той може би не беше така духовно надарен като Винету, но и у него се забелязваха онези благородни кълнове, които се развиха у неговия син в такова прекрасно съвършенство. И ето на, виждате ли, този прекрасен индианец беше убит от бели, той и Ншо-чи, дъщеря му сестрата на Винету, това най-красиво, най-добро и най-чисто чаргооша^[4] на апачите!

Но вие можете и сами да си съставите мнение за апачите от историята, която обещах да ви разкажа. Ще се опитам да я предам тъй плавно и красиво, както сториха това и другите мастърз^[5] преди мене. И така, да започнем:

Беше чудно юнско утро, наистина една рядкост за онзи отдалечен район в северозападния ъгъл на Индианската територия^[6], образуван от правите граници на Кензъс, Колорадо и Ню Мексико. През нощта се беше образувала доста едра роса; сега по тревите и клонките искряха брилянтни водни капчици, а особеният дъх на бизонската трева и късостебленият троскот беше толкова чист и освежаващ, че дробовете го поемаха жадно и дълбоко, като аромата на някакъв балсам.

Едно такова утро се отразява на настроението на човека обикновено твърде благодатно, но въпреки това яздех доста мрачен в този прелестен ден. Причината беше много проста: конят ми куцаше. Преди един ден се беше спънал в някакъв корен както галопираше. А да яздиш през прерията окуцял кон е не само досадно, но може да има дори и съдбоносни последици. При опасностите, които те грозят ежедневно, животът и сигурността на ловеца зависят твърде често от годността на коня му.

Бях ловувал с неколцина трапери горе, близо до Спениш Пийкс и от там през Уилоу-Спрингс бях дошъл до Нескутунга-Крийк, за да се срещна на десния му бряг с Уил Солтърз, с когото бях ловил преди няколко месеца бобри в Небраска и на раздяла бяхме уговорили тази среща. Бяхме замислили да преминем с конете си през Индианската територия до югоизточната ѝ граница и после да свърнем право на запад към Ляно естакадо, за да опознаем тази пустиня с толкова незавидна слава.

За тази цел човек се нуждае преди всичко от добър кон, а моят куцаше. Това вярно животно ме беше спасявало от много опасности, не ми се искаше да го заменям с друг кон, така че се видях принуден да му дам почивка, докато кракът му се оправи. Разбира се, че загубата на ценно време ми беше страшно неприятна.

Докато мустангът ми бавно куцукаше през прерията, аз се оглеждах да забележа някакви признаци за близостта на река. По тези места, откъдето минавах, растяха само тук-там храсти. Но на север се простираше тъмна ивица, която ме накара да си направя извода, че там имаше гора. И така подкарах животното в тази посока, защото където има по-голяма растителност, там трябва да има и повече вода.

Не се бях излъгал. Тъмната линия се състоеше от мескитови храсти и диви череша, които бяха покрили двата бряга на реката. Тя не беше широка, нито пък дълбока — поне на мястото, където излязох на нея.

Яздех бавно по брега и се оглеждах внимателно за някакъв знак, оставен от Уил Солтърз, който можеше да е пристигнал преди мен.

И наистина! На едно плитко място във водата бяха поставени два големи камъка близо един до друг, а между тях беше заклещен дебел клон по такъв начин, че малкото клонче, което стърчеше на него, сочеше надолу по течението на реката.

Това беше нашият уговорен знак, който забелязах още четири пъти на различни разстояния. Солтърз е бил вече тук и се е отправил по течението на реката. Тъй като следата му вече не се забелязваше и листата на сигналните клони бяха увяхнали, то той трябва да бе минал оттук най-късно вчера.

След известно време реката зави още повече на север — изглежда, че описваше голяма дъга. На това място клонът, забит от Уил в крайбрежния пясък, сочеше навътре в прерията. Следователно той се беше отклонил от реката, за да пресече образувания от нея завой. Последвах примера му.

Сега забелязах право пред мене не много висок самотен хълм, силно набразден от атмосферните влияния, който благодарение на особеното си разположение беше извънредно пригоден да служи за ориентир на уестмъните. Достигнах го за не по-малко от половин час. Върхът му беше гол, а в по-долната му част се забелязаха само отделни храсти. Но щом го заобиколих, аз се учудих, като видях на източната

му страна няколко групи чинари, от които най-старото дърво положително имаше около хиляда години. Направи ми впечатление, че на едно значително разстояние около тях земята беше здравата разкопана. Имаше ями от по няколко метра дълбочина, които сигурно бяха копани с кирка и лопата. Нима тази отдалечена и дива местност бе обитавана от хора? Защо бяха направени тези дупки?

Продължих да яздя, но след кратко време отново спрях коня си, защото забелязах следи в тревата. Когато слязох, за да ги огледам подробно, разбрах, че бяха оставени от женски или момчешки крак, който е бил обут в индиански мокасин. Дали имаше наоколо индианци? Или може би някой бял е носил индиански обувки? Отпечатъците от двата крака бяха равномерни; в този момент това обстоятелство не ми направи особено впечатление, но по-късно щях по необходимост пак да се сетя за него.

Всъщност трябваше да проследя тази диря, ала тя водеше на север, към реката, докато моят път продължаваше на изток; исках по възможност по-скоро да се видя със Солтърз. Ето защо отново се качих на коня и продължих пътя си.

След известно време се убедих по различни признаци, че тази местност не беше толкова изоставена от хората, както си мислех досега. Срецах стъпкани стебла, отчупени клончета или пък тук и там стрити на пясък от човешки крак дребни камъчета, които ме караха да предполагам, че из тези места е минавал някой потомък на Адам и Ева. Затова и по-късно не се изплаших, а само се учудих, когато след като отново излязох при реката, видях близо до брега и нива, засадена с млада царица и тютюн. Отвъд нивата се издигаше малък блокхауз с висока ограда, вече доста повредена, и обширен двор.

И така тук край Нескутунга-Крийк имаше ферма! Кой ли би повярвал! Зад оградата една стара кранта, на която костите се брояха, чешеше главата си в празните ясли, а пред оградата забелязах млад човек, който се беше заел да я поправя. Едва ли имаше повече от шестнадесет години, въпреки че силно развитото тяло му придаваше по-възрастен вид.

Изглежда, че моето появяване го изплаши, но той остана на мястото си, докато се приближих до него.

— Гуд морнинг — добро утро! — поздравих аз. — Ще ми кажете ли как се казва собственикът на тази къща?

Той прекара ръка през русата си коса, огледа ме изпитателно с чудно хубавите си сини очи и отвърна:

— Ролинз се казва, сър!

— А вие сте негов син?

— Да, заварен син.

— Баща ви тук ли е?

— Обърнете се! Ето го идва.

Той сочеше към тясната ниска врата. Оттам тъкмо излизаше един мъж, който трябваше да се наведе, за да не се удари в горната ѝ рамка. Беше много висок, много слаб и тесногръд, а измежду малкото косми на рядката му брада прозираше кожата, която приличаше на щавена. Типичното му лице на янки се помрачи, когато ме забеляза. В ръцете си държеше стара пушка и кирка и без да ги оставя, той се приближи бавно. Впи в мене пронизателния си поглед с нескрита неприязън и ме попита с дрезгав глас:

— Какво търсите тук?!

— Най-напред искам да ви попитам, мастър Ролинз, дали вчера или завчера не е минавал край вас един човек на име Солтърз и дали не е оставял някакво известие за мене?

Синът отговори бързо:

— Да, вчера рано сутринта, сър. Този Солтърз беше...

Той не можа да продължи. Баща му го блъсна с приклада на пушката си отстрани в ребрата, така че нещастното момче стенойки, политна към оградата, и извика:

— Ще мълчиш ли, гадино! Нямаме намерение да обслужваме тук всички скитници! — А като се обърна към мене, продължи: — Човече, върви си по пътя! И за тебе и за твоя Солтърз мене ме няма тук!

Това беше направо грубиянщина. Но за такива примитивни хора си имам свой собствен начин на отношение. Слязох си спокойно от коня, завързах го за оградата и казах:

— Този път ще трябва да направите едно изключение, мастър Ролинз. Конят ми окуця и ще остана тук, докато се излекува.

Той отстъпи крачка назад, измери ме от главата до петите с искрящи от ярост очи и извика:

— Да не си луд? Къщата ми не е страноприемница и който мисли, че може да се разполага в нея, ще бъде просто надупчен със

сачми. Zounds! А ето го пак и онзи проклет индианец! Почакай момчето ми, ще те поодимя малко!

Проследих погледа му бързо и видях, че при последните си думи той гледаше към наблизено намиращия се храсталак. Оттам се беше отправил към нас с бавни крачки млад индианец. Ролинз вдигна пушката си и се прицели. Натисна спусъка точно в онзи момент, когато избих цевта му встрани. Изстрелът проехтя, но куршумът не улучи.

— Куче! Посягаш ли ми? — изрева срещу мене този янки. — На, това заслужаваш!

Той хвана пушката си за цевта и замахна да ме удари с приклада. Преди малко беше захвърлил кирката, за да може да стреля. Ударих го с юмрука си под вдигнатата ръка и той се стовари с такава сила върху оградата, че тя се събори под него. Карабината му падна от ръката и аз я вдигнах, преди да успее да се изправи на крака. Още със ставането си той измъкна нож от пояса си и едва произнесе с пресекващ от ярост глас:

— На мене! На собствената ми земя и имот! Това се измива с кръв и смърт!

С не по-малка бързина револверът ми се озова в ръката, насочих го към него и отговорих:

— Имаш предвид може би твоята кръв и твоя живот, а? Веднага прибери ножа си! Куршумът ми е по-бърз от острието ти, човече!

Той отпусна вдигнатата си ръка, но отправи погледа си не към мене, а към другата страна на блок-хауза. Без да забележим, там се беше появил конник, който ми извика през смях:

— Вече си запретнал ръкави, старий друже! Само така! Смачкай този негодник; заслужил си го е! Но спести куршума си — не струва да си хабиш барута за него.

Този ездач беше Уил Солтърз. Той се приближи съвсем, подаде ми ръка и продължи:

— Welcome^[7], приятелю! Ако нещата се бяха развили според желанието на този подлец, ти нямаше вече да ме видиш. Струва ми се, че те е посрещнал също както посрещна и мене вчера. Цапардосах го няколко пъти по носа, заради което после стреля подир мене, но куршумът му се оказа по-учтив от него — просто ме заобиколи. Искан да те чакам тук, при него, но не ми разреши. Казах на сина му, че ще се върна днес, за да видя, дали на този човек не му се е подобрило

настроението. Ако нямаш нищо против, да му дадем един урок за обноски към хора като нас. На първо време искам да бъда сигурен, че няма да ни се изплъзне!

Той слезе от коня си. В това време Ролинз грабна кирката от земята и побягна с дълги скокове. Ние зяпнахме учудени след него. Поведението му беше странно. Отначало беше показал безподобна грубост, а сега страхливо бягаше! Нямахме време да разменим мисли за поведението му, защото в този момент на вратата се показа една жена, която се беше крила досега страхливо зад нея. След като видя как Ролинз изчезна зад храстите, въздъхна облекчено и каза:

— Слава богу! Помислих си, че вече ще се пролее кръв. Той е пиян. Бълнувал е през цялата нощ, а после изпи последната бутилка бренди!

— Негова жена ли сте? — попитах аз.

— Да. Надявам се, че няма да отговарям заради постъпките му, мешърз. Не съм виновна за нищо.

— Вярваме ви. Мъжът ви изглежда почти като побъркан.

— За съжаление и това е вярно. О, господи, нямате представа, колко съм нещастна! Въобразил си е, че тук някъде наблизко е заровено съкровище. Исква да го изкопае. Не бива да го намери никой друг и затова не може да търпи никакъв човек в околността. Ето този млад индианец е тук вече от четири дни. Не можеше да върви повече, защото си беше изкълчил крака и искаше да остане при нас, докато се пооправи; но Ролинз го прогони. И сега този нещастник трябва да пренощува под открито небе.

Тя посочи индианеца, който се беше приближил. Всичко беше станало толкова бързо, че не бях успял още да му обърна внимание. Беше може би на осемнадесет години. Дрехите му бяха изработени от еленова кожа, щавена и обработена с мозък; а шевовете им — украсени с ресни. В ресните не се виждаха вплетени човешки коси, следователно не беше убил още нито един неприятел. Главата му не беше покрита с нищо, нито украсена с пера. За оръжия му служеха само един нож и лък със стрели. Вероятно нямаше още право да носи огнестрелно оръжие. Около врата си носеше месингова верижка, на която висеше лула на мира; обаче главата ѝ липсваше. Това показваше, че той се намира на път за свещените глинени находища, от които индианците вземат глината за лулите си. По време на такова пътуване

индианецът е неприкосновен. Дори и най-заклетието му враг е длъжен да го остави да отmine необезпокояван и в случай на нужда трябва дори да го закриля.

Откритите умни черти на този младеж ми харесаха. Те бяха почти кавказки тип. Очите му имаха кадибяночерен цвят и ме гледаха с благодарност. Той ми протегна ръката си и каза:

— Ти защити Ишарсхютуха. Аз съм твой приятел!

Това уверение прозвуча много гордо; това ми хареса също така, както ми беше харесал и самият той. Но името му ме учуди. Ишарсхютуха е дума от езика на апачите и означава Малък Елен. Ето защо го попитах:

— Апач ли си?

— Ишарсхютуха е син на един велик воин на апачите от племето мескалери, най-храбрите червенокожи мъже.

— Те са мои приятели, а Инчу-чуна, най-великият измежду вождовете им, е мой брат.

Погледът му огледа бързо и проникателно фигурата ми. После той ме попита: — Инчу-чуна е най-храбрият измежду героите. Как те нарича той?

— Ято-инта.

Тогавата той отстъпи няколко крачки встрани, сведе поглед и каза:

— Синовете на апачите те познават. Аз не съм още воин. Нямам право да говоря с тебе.

Това беше покорното смирение на един истински индианец, който открито признава нечие по-високо положение или сан, но не свежда главата си пред него нито на сантиметър.

— Ти можеш да разговаряш с мене, защото някога ще станеш прочут воин. Няма да mine много време и ти няма да се казваш вече Ишарсхютуха, Малкият Елен, а Пенулте, Големият Елен. Кракът ли те боли?

— Да.

— И си тръгнал от вигвама си без кон?

— Тръгнал съм за свещена глина. Ще вървя пеша.

— Тази жертва ще се хареса на Великия Дух. Ела с нас в къщата!

— Вие сте воини, а аз съм още много млад. Позволете ми да остана при моя малък бял брат!

Той пристъпи към хубавото русо, синеоко момче, което стоеше тъжно и мълчаливо, като държеше ръката си на мястото, където го удари прикладът на баща му. Двамата размениха несъзнателно поглед, който веднага ми направи впечатление. Положително не бяха сега за първи път заедно. Малкият Елен не беше дошъл тук без никаква цел. Той криеше някаква тайна, която представляваше може би опасност за обитателите на блокхауза. Почувствах желание да я разбуля, но не се издадох с нищо.

Момчетата останаха на открито. Заедно с Уил Солтърз последвах жената в къщата или по-скоро в колибата, която се състоеше само от едно помещение.

То изглеждаше твърде мизерно. Бил съм вече в доста блокхаузи, чиито обитатели са се ограничавали само с най-необходимото, ала тук положението беше още по-лошо. Покривът беше повреден на много места, а мъхът, който е запълвал дупките в стените, бе изчезнал. Тези дупки и цепнатини като че ли подсилваха още повече мизерията. Над огнището висеше котел. Единствената храна, която забелязах, беше само малко царевица на кочани, нахвърляни в един от ъглите. Облеклото на жената бе направено от най-тънка и избеляла щампована басма. Ходеше боса. Единственото ѝ украшение беше нейната чистота, която правеше приятно впечатление. Синът ѝ беше също така лошо облечен, но всяко скъсано място по дрехите му бе грижливо изкърпено.

След като видях в ъгъла постелята, която бе направена просто само от шума и погледнах бледото измъчено лице на тази добра жена, неволно от устните ми се отрони въпросът:

— Вие сте гладна, добра жено?

Тя се изчерви веднага и изглежда се засегна. След това изведнъж от очите и потекоха сълзи и тя отговори, като държеше ръка на сърцето си:

— О, господи, не бих се оплаквала, ако поне Йозеф можеше да се наяжда! Нивата ни не ражда нищо, защото мъжът ми я остави да буреняса; чакаме само на лова, но и той не ни носи нищо, защото Ролинз се е побъркал да копае за това съкровище.

Веднага излязох навън при коня си, за да донеса запасите си от сушено месо, които ѝ дадох. Добрият Уил Солтърз се озова също така бързо при животното си и взе от своите припаси.

— О, мешърз, колко сте добри! — каза тя. — Просто човек не може да повярва, че сте янки.

— В такъв случай поне по отношение на мене не бъркате — отговорих аз. — Немец съм. Мастър Солтърз има наистина само по майчина линия немска кръв в жилите си, но е още по-порядъчен човек от мене.

— Господи! Но аз съм родена в Брюн! — извика тя, като плесна с ръце.

— Значи сте немкиня! Тогава бихме могли да говорим на родния си език.

— Ах, разбира се! Аз можех да говоря със сина си на немски само тайно. Ролинз не ни разрешаваше.

— Ужасен човек! — каза Солтърз. — Не искам да ви обидя, но ми се струва, че съм го срещал някога преди години и то при не съвсем почтени обстоятелства за него. Много ми прилича на един негодник, който беше известен под някакво индианско име. Нямам представа какво означава това име. Но как ли беше? Струва ми се, че беше нещо подобно на „Индано“ или „Инданшо“.

— Инга-нчо! — разнесе откъм входа.

Там беше застанал младият индианец. Не беше могъл наистина да разбере немските думи, но беше чул името. Очите му бяха придобили особен блясък. Когато го загледах въпросително, той се обърна и изчезна навън.

— Това име произхожда от диалекта на апачите — обясних на моя приятел. — Означава нещо като „Злият поглед“.

— Злият поглед? — попита жената. — Мъжът ми изговаря често тази дума, когато бълнува, или когато седи пиян в ъгъла и се кара с невидими хора. Понякога изчезва за цяла седмица. Донася си бренди от форт Додж, край Арканзас; просто не знам с какво го заплаща. После започва да пие, да пие, докато загуби разсъдъка си и захване да приказва за кръв и убийства, за злато и нъгитс, за някакво съкровище, което било закопано някъде тук. Тогава ние с дни и ноци не смеем да влезем в къщата от страх да не ни убие.

— Нещастна жена! Откъде сте взели куража да последвате такъв мъж в тази дива местност?

— Да последвам него? О, никога не бих дошла с него тук. В Америка пристигнах с първия си мъж и неговия брат. Купихме си земя,

но бяхме излъгани от агента. Документът, който получихме за продажбата, беше фалшифициран. Когато дойдохме на Запад, законният собственик обработваше това парче земя от години. Парите ни се бяха свършили; не ни оставаше нищо друго, освен да живеем от това, което ни носеше ловът. Същевременно се придвижвахме все по-надалеч в Запада. Мъжът ми искаше да достигне Калифорния. Беше чул за златото, което било намерено там. Стигнахме дотук и по-нататък не можехме да вървим. Бях болна и изтощена. Установихме се на открито, но за щастие скоро намерихме тази колиба. Беше изоставена. И досега не знам на кого е принадлежала. Уредихме се, доколкото можехме. Но мисълта за Калифорния не даваше покой на мъжа ми. Искаше да продължим. Аз не можех, а брат му не искаше, защото страдаше от носталгия по отечеството си. Само един господ знае след колко спорове и разправи разреших на мъжа си да тръгне сам за Калифорния, златната страна, за да опита щастиято си, докато девер ми щеше да остане при мен. Мъжът ми никога не се върна. Половин година след като беше заминал, ми се роди моят Йозеф. Никога не е виждал баща си. Беше станал на три годинки, когато една сутрин девер ми отиде на лов, за да не се върне повече. След няколко дена намерих трупа му на брега край реката. В главата му имаше огнестрелна рана. Може би беше убит от индианци.

— Беше ли скалпиран?

— Не.

— Тогава убиецът му е бял. Но от какво живеете после!

— От малкото царевични запаси, които бяхме събрали. След това в околността се появи моят сегашен мъж. Отначало искаше да ловува и после да продължи, но постоянно отлагаше заминаването си и най-сетне остана тук завинаги. Бях радостна, че е до мене. Без него аз и детето ми щяхме да умрем от глад. Той отиде в Додж Сити и съобщи за смъртта на мъжа ми. Аз се нуждаех от закрилник, а синът ми — от баща. Ролинз стана и двете. Веднъж обаче сънува за някакво съкровище, което било заровено наблизко. Странното беше, че този сън започна да се повтаря толкова често, че Ролинз не само повярва в съществуването на съкровището, но и се побърка буквално по него. През нощта блънува за златото, а през деня копае, за да го намери.

— Сигурно това е при хълма, в чието подножие се издигат старите чинари?

— Да. Но не ми разрешава да ходя там, а на сина ми — още по-малко. Никому не мога да кажа колко съм нещастна. Всеки ден и всеки час се моля за спасението си. Дано бог ми помогне!

— Ще ви помогне, дори и ако неговата помощ ви причини отначало болка.

[1] Джентс — съкращение от „джентълмени“. ↑

[2] Майка Тик — Дебелата Майка, гостилничарката, срещаме в няколко от романите на Карл Май. ↑

[3] Пимо — куче Б. пр. ↑

[4] Чаргооша — момиче. ↑

[5] Мастър — (англ.) господар, шеф, майстор, господин. ↑

[6] Индианска територия — днешния щат Оклъхома. Б. пр. ↑

[7] Welcome — (англ.) — добре дошъл Б. пр. ↑

2

ГЛАДНИЯТ ВЯТЪР

В стаята влезе Йозеф и ни помоли да излезем навън и да погледнем небето. Последвахме го, учудени от желанието му. Малкият Елен стоеше отвън и внимателно наблюдаваше едно облаче, което се намираше почти точно над главите ни. Иначе небето бе съвсем ясно и без нито един облак. Йозеф ни каза, че индианецът считал облачето за много опасно. Малкият Елен говореше сносно английски и беше успял да се разбере с бялото момче. Уил Солтърз вдигна само рамене и каза:

— Като че ли някой е духнал дима от пурата си, как ще е опасно? Pshaw!

При тези думи индианецът обърна глава към него и каза само една дума: — Илчи!

— Какво значи това? — попита ме Уил.

— Вятър, буря!

— Глупости! Опасен вятър, т.е. някой ураганен вихър, идва само от „дупка“, а това ще рече, когато цялото небе е покрито от черни облаци и когато в този черен похлупак се появи кръгла светла дупка. Но сега е тъкмо обратното. Небето цялото е ясно с изключение на това облаче.

— Нта-а си-тса илчи — каза индианецът.

Сега вече наострих уши. Тези три думи означаваха „гладният вятър“. С този израз апачите наричат силната вихрушка. Запитах младия човек дали има нещо такова предвид.

Той отвърна:

— Накате-ниул илчи.

Това означава „много гладен вятър“ и означава смерч. Как бе дошъл апачът до това предположение? Аз действително не можех да забележа нищо подозрително в това облаче, ала знаех, че тези деца на природата притежават необикновен инстинкт за някои природни явления.

— Глупости! — обърна се Солтърз към мене. — Ела в къщата! Струва ми се дори, че започваш да правиш загрижена физиономия.

Тогава индианецът постави пръст на челото си и му каза:

— То-ши та бенесит!

Тези думи означаваха: „Не съм болен“; той имаше предвид, че е нормален. Солтърз го разбра, но се ядоса и влезе в къщата. Използвах удобния случай, за да покажа на Малкия Елен, че не съм повярвал на предишните му отговори. Попитах го:

— Кой крак на младия ми приятел е болен?

— Синч-ка — левият крак — отвърна той.

— Защо обаче моят брат куцаше с десния крак, когато се появи от онези храсти?

По лицето му се появи смутена усмивка, но той се овладя веднага и отвърна бързо:

— Моят храбър брат се е заблудил.

— Имам зорко око. Защо Малкият Елен куца само тогава, когато някой може да го види? И защо походката му е нормална, когато е сам?

Той ме погледна изпитателно, но не отговори. Затова продължих:

— Моят млад приятел е слушал за мене. Знае, че когато разчитам следите не може да ме измами нито стръкчето трева, нито песъчинката. Малкият Елен се е спуснал днес рано сутринта от хълма към реката, без да куца. Видях следата му. Ще има ли той и сега смелостта да каже, че се лъжа?

Той сведе поглед към земята и продължи да мълчи.

— Защо Еленът каза, че е тръгнал пеша към свещените глинени находища? — продължих аз. — Той е яздил от своя вигвам дотук.

— Уф! — извика той учудено — откъде би могъл да знаеш?

— Нали най-великият вожд на апачите беше мой учител? Нима мога да го засрамя, като се оставя да ме заблуди един млад апач, който още няма правото да носи огнестрелно оръжие? Твоят кон е чи-кайи-кле, кон с червен косъм.

— Уф, уф! — издаде крайното си удивление Еленът.

— Нима искаш да измамиш брата на Инчу-чуна? — попитах го аз с упрек в гласа си.

Тогава той сложи ръка на сърцето си и отговори:

— Ши-иткли хо-тли, чи-кайи-кле... — имам кон, кон с червен косъм.

— Ха така! Ще ти кажа дори, че рано сутринта си упражнявал цялата индианска школа за езда.

— Моят бял брат е всезнаещ като Маниту, Великият Дух! — извика той смаяно.

— Не. Но ти си яздил в пълен галоп, като си закачил само единия си крак на седлото и си пъхнал едната си ръка под ремъка около врата на коня; тялото ти е висяло отстрани на животното. Това се прави по време на сражение, за да се предпази човек от изстрелите на неприятеля, а в мирно време се прави само тогава, когато се упражнява цялата школа за езда. Само при това положение за езда е възможно да се заплетат, откъснат и останат по дръжката и ножницата на ножа косми от конската грива. А ето такива косми може да има само гривата на червеникав кон.

Той посегна с две ръце към пояса си, където бе затъкнат ножът му. На него висяха няколко косъма. Въпреки бронзово-червеникавия цвят на кожата му, видях как се изчерви и прибавих:

— Погледът на Малкият Елен е ясен, но все още не е достатъчно трениран да забелязва такива дреболии, от които обаче често зависи животът. Моят червенокож брат е дошъл тук, за да види притежателя на тази къща. Да не би да го води тук кръвно отмъщение?

— Положил съм клетва да мълча — отговори той, — но моят бял брат е приятел на най-прочутия апач. Ще му покажа нещо, което той ще ми върне още днес. Не му забранявам да говори за това, защото моят час е настъпил.

Той разтвори ловната си риза и измъкна от там една кожа, сгъната също като плик за писмо. Подаде ми я и се отправи към царевичната нива, където се намираше Йозеф. Видях как го хвана за ръката и го задърпа след себе си.

Отначало помислих, че държа в ръцете си някакъв тотем, защото от външната страна бе направен индиански знак във формата на горяща лула. Съдържанието обаче представляваше индианско писмо.

Разгърнах кожата. Тя беше от елен и беше щавена. Вътре имаше друго парче кожа — от малко бизонче, от която бяха отстранени космите, после беше обработена с вар и изгладена като пергамент. Като я разгънах, видях цял ред фигури, нарисувани с червена боя, които приличаха много на фигурите от прочутия скален надпис от Тситсумови в Аризона. В ръцете си държах документ, написан с

индианско писмо, една такава рядкост, че в момента дори и не помислих да го разчета, а се втурнах в къщата, за да покажа на Уил Солтърз това съкровище. Но той само поклати глава и каза учудено:

— И казваш, че това можело да се чете?

— Разбира се!

— Е тогава, чети си го ти! Дори и когато се касае за нашия шрифт, предпочитам да се сражавам с двадесет индианеца, отколкото с три букви. Никога не съм бил герой в четенето; обикновено пиша писмата си направо в тялото на получателите им, ей с тази двуцевна карабина тук. Това са най-кратките писма. Иначе перото се чупи между пръстите ми, а мастилото има лош вкус. А пък да разгадавам такива фигури — това е направо ужасно. Тук в тази тъмна колиба, която има само две малки дупки вместо прозорци, изобщо не можеш да ги различиш.

— Тогава ела да излезем пред вратата!

— Е, да дойда — може, но за четенето ще се погрижиш ти.

Излязохме. Жената остана вътре. Беше напалила малък огън в огнището, за да изпече няколко парчета от нашето месо.

Веднага се залових да разглеждам фигурите. Уил Солтърз обаче отпрати погледа си към небето и промърмори замислено:

— Хмм! Странен облак! Досега не съм виждал такова нещо. Ти какво ще кажеш?

Думите му привлякоха вниманието ми и аз погледнах нагоре. Облачето не беше станало много по-голямо, но беше придобило съвсем друг вид. Преди това беше синкавосиво, а сега цветът му бе станал прозрачно светлочервен и изглеждаше, като че ли от него са се разпрострели към всички посоки на хоризонта милиони и милиони матово златисти нишки, които бяха тънки като паяжина. Тези едва забележими нишки не потрепваха, бяха съвършено неподвижни — като заковани.

— Е? — попита Уил.

— И аз никога не съм виждал нещо подобно.

— А може би този млад човек; индианецът, да има право с неговия смерч, въпреки че ние сме опитни ловци на саваната.

— Наистина изглежда опасно. Апачът говореше за смерч. Това би било много лошо.

— Да става, каквото ще, ние можем само да чакаме. Надявам се, че с индианското писмо ще се справиш по-добре, отколкото с тази загадъчна и объркана паяжина над нас. Ще го разчетеш ли?

— Хмм! Да опитаме! Най-отпред виждам едно слънце, нарисувано само с лъчи, които отиват нагоре — предполагам, че това е изгряващо слънце. После следват четирима ездачи. На главите си имат шапки и са по всяка вероятност бели. На седлото на първия от тях виси нещо; може би са малки чувалчета. След четиримата идват други двама. В косите им има пера, вероятно това са индиански вождове.

— Е, ами това дотук е много просто. Но можеш ли да го разчетеш?

— Това е началото на разчитането. Човек трябва най-напред да се запознае с буквите, за да може после да ги събере в смислени думи. Тук има още някои по-малки фигури, които са поставени над по-големите. Над единия от индианците забелязвам нарисуван бизон с отворена муцуна, от която излизат няколко малки чертички. От муцуната или от устата може да излиза само гласът; вероятно тук се има предвид ревящ бизон. Над главата на другия индианец има лула, а от главата ѝ излизат подобни чертички. Те трябва да означават дим. Следователно лулата гори.

— Слушай, започвам да мога да чета! — каза Уил. — Сега ми идва наум, че имаше двама вождове на апачите, двама братя: единият от тях беше Ревящият Бизон и отдавна не е жив; другият се казваше Горещата Лула, защото имаше миролюбив характер и на драго сърце пушеше с всеки лулата на мира. Трябва да е още жив.

— Тогава може би тук имат предвид тези двама вождове! Да видим! Над втория бледолик е нарисувано око с чертичка, която минава през него. Или е едноок, или е сляп с едното око, или окото му е болно. Ах, но това може да е и името, което бе споменато от Малкия Елен: „Злият Поглед“! А над третия бледолик има торбичка с една ръка, която посяга към нея. Може ли това да означава кражба?

— Да, да, положително! — каза Солтърз бързо — Крадливата Ръка. Сетих се, сетих се! Сега вече знам, къде съм виждал този Ролинз! Беше горе в Черните планини; казваше се Халер, крадеше коне и примки за бобри; наричаха го Крадливата Ръка.

— Сигурно се лъжеш!

— Не, не! Крадливата Ръка и Злият Поглед бяха братовчеди, или може би дори и братя и винаги бяха заедно. Тук имат предвид сигурно тях двамата. Давай по-нататък!

— Тъй като изгряващото слънце стои най-отпред, тези хора са тръгнали с конете си на изток след изгрев слънце. На втория ред се появяват същите фигури и то по-често и в различни групи. Първа група: последните трима бледолики стрелят по първия. Втора група: той лежи мъртъв на земята, а те са взели неговите чувалчета или торбички. Трета група: индианците стрелят по тримата бели. Четвърта група: двама бели и един индианец, Ревящият Бизон, са убити; Крадливата Ръка избягва. Пета група: Горящата Лула закопава торбичките. Шеста група: Горящата Лула слага Ревящия Бизон на коня му и язди след Крадливата Ръка; вероятно го преследва. Седма група: Горящата Лула погребва Ревящия Бизон, Крадливата Ръка е изчезнал. А тук има още две малки картини. Три дървета и под средното в земята се виждат торбичките. После следва едно самотно голямо дърво, под което, в земята, се вижда легнал Ревящият Бизон; това е гробът му. Сега лесно може да се разгадае цялата ужасна история...

— Чакай! — прекъсна ме Солтърз, — остави за сега тази работа и погледни нагоре! Не забелязваш ли, че силно притъмнява? Погледни, за бога, небето!

Последвах подканата му и се изплаших. Споменатите златисти нишки бяха изчезнали. На тяхно място се виждаха няколко тъмни ивици, в които те изглежда се бяха събрали; ивиците свързваха облака, който беше станал почти черен, със северния хоризонт. Останалата част от небето беше светла и чиста. Тъмните ивици сякаш теглеха като здраво опънати въжета облака надолу и на север. Това ставаше извънредно бързо. Колкото повече облакът се приближаваше към земята, толкова по-ясно се виждаше, как от земята се заиздига нагоре отначало някаква прозрачна маса, която бързо потъмняваше; в долната си част тя беше широка, а нагоре изтъняваше; въртеше се около себе си, а горната ѝ част, която се размахваше като опашка, постоянно се опитваше да достигне облака. Облакът се спускаше все по-ниско, като се разширяваше в горната си част, а долната също така образуваше изтънена част като опашка. Двете „опашки“ се търсеха една друга и накрая се намериха. Когато се допряха, отначало изглеждаше, че облакът ще бъде бързо повлечен към земята. Но той се задържа във

въздуха и образува заедно с вихрушката една бясно въртяща се около собствената си ос двойна фуния, чиито върхове бяха съединени в средата, докато двата широки края опираха в земята и високо във въздуха; диаметърът им беше може би петдесет метра.

Тъй като в околността се намираха само ниски храсти, ние можехме да наблюдаваме това страшно природно явление почти в цялата му височина. Смерчът се въртеше и се придвижваше много бързо напред — право срещу нас. А въздухът наоколо беше абсолютно неподвижен. Внезапно бе станало толкова задушно, че от всички пори на кожата ни се стичаше пот.

— Малкият Елен беше прав — казах аз. — Касае се за живота ни. Бързо, Уил, да се спасяваме заедно с жената!

— Но как и къде? — попита той изплашен.

— На конете!

— Но нали не знаем накъде да тръгнем!

— Наистина, смерчът е своенравен в посоката на движението си, но щом забележим, че променя посоката си и ние ще трябва да променим нашата. Може би реката ще го задържи и той изобщо няма да се прехвърли на тази страна. Изкарай крантата на Ролинз пред оградата! Ще отскоча да взема жената!

Тя стоеше край огнището, без да подозира нещо за застрашаващата я опасност. Като ѝ съобщих какво става навън, тя едва не припадна. Взех я на ръце и я изнесох пред къщата. Уил току-що се задаваше с крантата.

— Това животно се инати — извика той. — Аз ще го яхна; не е оседлана и ще хвърли жената на земята още при първата крачка. А нея я вдигни на моя кон! Бързо, бързо!

Той скочи на гърба на стария кон и го подкара в галоп.

— Можете ли да яздите? — попитах жената.

— Не толкова добре, колкото е необходимо сега — завайка се тя.

— Тогава ще ви взема при мене.

Метнах се на коня на Уил, който можеше да носи двама души по-лесно отколкото моят окуцял мустанг, издърпах разтрепераната жена върху коня, така че легна напреко пред мене, сграбчих юздите на моя инвалид и последвах препускащия пред мен Солтърз.

Всичко това се разви толкова бързо, че откакто бяхме забелязали смерча до този миг беше изминало малко повече време от една минута.

Положението ми не беше удобно. С дясната си ръка трябваше да придържам жената, а с лявата да управлявам коня на Уил и да вода моя за юздата. Но успях да се справя. След като бяхме изминали значително разстояние, извиках на Уил да спре. Той ме послуша и ние се огледахме назад.

Смерчът почти беше достигнал реката. Вече не се виждаше никакъв облак. Смерчът представляваше едно страшно чудовище, прилично по формата си на някакъв великански пясъчен часовник, в който се въртяха и подхвърляха изкоренени дървета, камъни, грамадни чимове и няколко коли пясък — това беше едно страховито тъмно чудовище.

В този момент смерчът достигна брега. Ще се спре ли, ще се прехвърли ли на другия бряг, нагоре ли ще тръгне, или надолу — или може би ще изчезне? Такива въпроси се въртяха в главите ни. Човек, който попадне в района на неговото действие, е положително загубен. От това подхвърляне на такава височина и от това въртене той сигурно ще се задуши, ако преди това не бъде запокитен със страшна сила на земята, или не бъде смачкан от въртящите се из въздуха тежки маси.

Смерчът се спря, сякаш искаше да размисли. Горната фуния, която се стесняваше надолу, се наклони напред, като че се канеше да продължи в досегашната посока. Тя задържа и долната фуния; изглеждаше, че след малко двете щяха да се разкъсат. В този момент се разнесе страшен грохот; по-тъмните, по-гъсти маси пясък, камъни, дървета, чимове изчезнаха и нагоре се издигна висок воден стълб, отначало с равномерна цилиндрична форма, а после стеснявайки се по средата, той зае предишните равномерни очертания на двоен конус. Обикновеният смерч се беше превърнал във воден смерч, който, като че ли разгневен от забавянето си край реката, се понесе напред с удвоена бързина; за миг погълна блокхауза и се понесе към нас.

— Да се махаме! Надясно! — изкрещях аз.

С мъка бяхме удържали конете през краткото време, за което се бяхме спрели. Те почувстваха опасността и се понесоха с такава бързина, че изобщо нямаше нужда да ги пришпорваме. Като погледнах към смерча, видях за моя радост, че се отправя на запад. Отдалечаваше се от нас. Можеше да спрем и бяхме спасени, ако не променеше посоката си.

Последното не се сбъдна. Смерчът продължаваше да се движи със същата скорост, само че не беше вече така прозрачен както при водата, а плътен и тъмен. Той вдигаше във въздуха всичко, на което се натъкваше по пътя си. Видяхме как мощта и размерите му се увеличаваха. Всичко, което не можеше повече да задържи със себе си, той запокитваше надалеч и продължаваше унищожителния си път, докато изведнъж отдалече се разнесе страхотен тътен, при който земята потрепера, и... смерчът изчезна.

Но почти в същия миг, без да забележим как и кога, цялото небе се беше покрило с черни облаци и се изля дъжд, чиито капки бяха големи от грахови зърна.

— Къщата ни, домът ни! Какво ли е станало? — проплака жената, като за първи път наруши мълчанието си.

Вместо отговор подкарахме конете в силен тръс и се върнахме при блокхауза. При блокхауза? Не. Той не съществуваше вече. Беше разглобен и отнесен, като че беше някоя сламена рогозка. Тежките, дебели колкото човешко тяло стволоче и дънери, от които беше изграден, бяха отвлечени надалеч и после запокитени на земята. От оградата нямаше и следа, не бе останало ни колче, ни дъска — всичко бе пометено.

От ужас жената бе изпаднала в някакво положение на безчувственост. Така беше по-добре за нас. Мислех си за мъжа ѝ, за сина ѝ и за младия индианец. Откакто притежавах кожата с рисунките, знаех къде мога да ги намеря — там при хълма, където беше изчезнал смерчът, защото беше срещнал непреодолима преграда по пътя си. Но какъв ли е бил краят му? Сигурно е бил като краят на някой великан, който в пред смъртната си борба унищожава всичко, което попадне в ръцете му. Там може би ни очакваха ужасни сцени, които мислехме да спестим на жената. Но когато чу, че се каним да търсим сина ѝ, силите ѝ се възвърнаха. Не помогнаха нито молбите ни, нито острите ни думи; нямахме право да я оставяме сама; тя се качи на един от конете и тръгна с нас.

Небето се проясни също така изведнъж, както внезапно бе завалил и дъжда. Облаците изчезнаха като че ли с магическа пръчка и слънцето засия на небето, като че ли не се беше случило нищо.

Но как изглеждаше пътят, по който трябваше да вървим! Ивицата, която чертаеше оставения от смерча път, беше широка може

би над шестдесет метра. Всякаква растителност беше просто като обръсната. Смерчът беше разкъртил дупки, които беше пък запълнил след това с различни отломки. Големи камъни, дървета, храсти и всичко, каквото смерчът беше мъкнал със себе си, лежеше разпръснато надалеч вляво и вдясно от пътя му.

А каква беше картината в подножието на хълма! Още отдалеч забелязахме опустошението. Храсталаците бяха изтръгнати от земята, вдигнати, въртяни във въздуха, оплетени здраво в кълба с различна форма и запокитени наляво и надясно. Смерчът беше оставил след себе си широка диря около една част от възвишението, направена в търсене на изход. В яростта си, че не го е намерил, той бе превърнал всичко наоколо в мъртвило. Оголените скали приличаха на каменоломни. Чинарите, на които се бях зарадвал така много при минаването ми оттук, бяха неузнаваеми. Дебели стволове лежаха на земята, изтръгнати заедно с корените; мощни клони бяха усукани и заплетени, като че ли бяха възжета. Най-големият чинар беше изгубил всичките си клони. С многобройните си рани сега той представляваше жалостива гледка. Но къде бяха? Отсреща стоеше един кон, оседлан по индиански маниер, кон с червеникав косъм, който късаше с апетит листата от едно огромно, хаотично омотано кълбо от храсти. Това беше конят на Малкия Елен.

Насочихме конете си към него и какво да видим: беше изтръгнат из корен огромен чинар; при падането му неговите жилави корени бяха повдигнали със страшна сила цялата земна маса, в която бяха вкопани. Под тази огромна маса от корени и пръст беше зейнала дълбока дупка, която водеше надолу подобно на пещера. И вътре в нея седяха русият Йозеф и младият апач, където се бяха скрили от дъжда зад гъстия навес, образуван от корените. Като ни видяха, по лицата им се изписа доволна усмивка. Майката слезе бързо в ямата, за да притисне сина до сърцето си. Апачът изскочи навън и попита:

— Сега вярват ли моите бели братя, че познавам признаците на „много гладния вятър“?

— Вярваме — отвърнах аз. — Как се спасихте?

— Малкият Елен беше скрил коня си навътре в храсталаците. Доведе го и го възседна заедно със синеокия бледолик, за да избяга от вятъра. Когато вятърът насити глада си, Ишарсютуха насочи коня си

насам и намери това, което беше търсил заедно с младия бледолик от три дни.

— Значи си се срещал тайно с Йозеф?

— Да. Той е син на мъжа с торбичките, който е бил убит тук. Ела и виж къде Горящата Лула е бил заровил златните зърна!

Той ни отведе от другата страна на изтръгнатата земна маса. На това място, недалече от дънера, земята се беше пропукала и ние съзряхме две кожени чувалчета, станали от влагата бяло-сиви, които се оказаха напълнени със златен прах и златни зърна. Йозеф знаеше вече всичко. Когато и майка му научи онова, което бях вече отгатнал, а именно за убийството на първия си мъж, краката ѝ се подкосиха от скръб. Наистина, че неочакваното намиране на скъпоценния метал беше известна утеха, но ѝ беше почти невъзможно да повярва, че той е нейна собственост. На въпросите ѝ индианецът разказа следното:

— Ревящият Бизон беше мой баща. Той тръгнал на път с Горящата Лула, неговия брат, за да посети великия баща на бледоликите^[1] и да му съобщи желанията на апачът. Двамата вождове се отправили на конете си към изток. Разбрали, че трима бледолики убили друг бял, защото бил намерил злато. Двама от убийците били Злият Поглед и Крадливата Ръка; третият не им бил познат. Те наказали убийството, като ликвидирали Злия Поглед и третия бледолик. Крадливата Ръка застрелял баща ми и избягал. Горящата Лула го преследвал, след като закопал златото и взел при себе си на коня трупа на Ревящия Бизон, но не могъл да го настигне. Горящата Лула погребал брат си на едно място, което ще намеря след два дена, а после продължил сам за Вашингтон. Трябваше да бъде отмъстено за брат му; аз трябваше да отмъстя за него, понеже съм негов син. Но оттогава изминало дълго време, защото съм бил малък. После обаче тръгнах на път, за да взема скалпа на убиеца, защото едва след това ще стана воин и ще имам право да нося пушка. Убиецът живееше в къщата на убития; беше направил жената на убития своя жена. По този начин къщата станала негова собственост и той можел да търси съкровището.

Когато жената чу тези разкрития, нададе ужасен вик и падна в безсъзнание. Нейният втори мъж беше убил първия!

— А сега ще видите Крадливата Ръка — каза апачът. — Последвайте ме!

Йозеф остана при майка си, която беше в несвяст. Солтърз и аз последвахме индианеца до големия чинар. Там на земята лежеше Ролинз, затиснат от един голям клон на дървото, който имаше поне около три стъпки в диаметър; клонът беше паднал върху него и беше смазал целите му крака.

— Ето го — каза апачът, — исках да му взема скалпа, но Великият Дух го е осъдил. Аз взимам скалповете на онези мъже, които са победени от мене. Но този тук е поразен от гнева на справедливия Маниту и то на същото място, където е извършил убийството. Разбра ли изцяло писмото, което ти дадох да прочетеш?

— Разбрах го изцяло — отвърнах аз.

— Горящата Лула не може да пише. Той разказа всичко на Инчу-чуна, великия вожд, и той направи писмото. Ти си брат на този прочут воин и затова ще ти подаря това писмо. Я виж, този нещастник отваря очи. Може би ще можеш все още да поговориш с него. Но аз ще се махна оттук; не мога да слушам неговото хленчене. Червенокожият мъж също има сърце, както и бледоликият човек.

Той се върна при Йозеф и майка му. На нас обаче ни предстоеше да прекараме още един много неприятен четвърт час-минутите, които убиецът имаше още да живее. Съзнанието му се възвърна; той почувствува, че смъртта му приближава и призна всичко. Наистина липсваше му сила за един свързан отговор, но все пак можа да отговори на въпросите ни с „да“ и „не“. Така научихме онова, което всъщност и сами можехме да отгадаем.

Забелязал, че Горящата Лула не носел вече със себе си златните зърна, докато го преследвал; следователно ги бил закопал някъде. Успял да заблуди индианеца и да се върне на мястото на нападението. Там изкопал с голяма мъка яма за труповете, за да остане в тайна убийството. След няколко дни успял да застреля и брата на убития, за да може да се присламчи към жената в ролята си на неин закрилник. После можел вече съвсем спокойно да търси златото. Уредил всичко, само не му се удало най-важното — да намери златните зърна. Жаждата за злато и терзанията на съвестта му го довели почти до лудост. Не можел да търпи никакви непознати хора, за да не би случайно някой да открие нещо. Затова Уил и аз бяхме посрещнати така враждебно, затова е бил прогонен и Малкият Елен, който се престорил на окуцял, за да може под този предлог да остане при него.

Сега убиецът умираше на мястото, където се намираха костите на заровените от него хора, а в последния си час му бе писано да научи от нас, че търсенето от него толкова дълго време злато е намерено и ще бъде собственост на момчето, което той толкова много мразеше. Това беше съдът на Божията справедливост.

Скоро той издъхна, без да издаде никакъв стон.

Разказахме случилото се на жена му. Тя не искаше да го види и имаше право. Ние двамата изкопахме гроба му и прочетохме молитва.

Не след дълго Малкият Елен се накани да си тръгва. Не можахме да го склоним да остане. А когато изстрадалата жена му предложи част от златото, той каза гордо:

— Задръж твоя златен прах! Апачът знае къде има злато в големи количества, но не казва никому и го презира. Великият Дух е създал човека не за да бъде богат, а за да бъде добър. Нека отсега нататък те дари с толкова щастие, колкото страдания си понесла досега!

Той се метна на коня си и го подкара.

На следното утро и ние напуснахме местността, като взехме с нас Йозеф и майка му. Старата кранта мъкнеше златото и останалата мизерна собственост на майката и сина, конят на Уил носеше жената, а моят мустанг — момчето; Уил и аз вървахме край тях. Разделихме се в първото населено място, където майката и синът можеха да намерят по удобно средство за пътуване, сбогувахме се с тях и ги оставихме сами със страшната истина, но и със средствата за по-добър живот, които им бе донесъл смерчът.

[1] Великия баща на бледоликите — президентът на САЩ. Б. пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.